

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr., a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schulder în București, strada Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscrise nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Viitorul?

Mai mulți bărbați din Bucovina ne trimit următorul articol pe care-l publicăm la loc de frunte, articolul ocupându-se cu o chestiune importantă.

Cernaui, în 17 Aprilie.

Metropolitul Silvestru a murit, trăescă — care metropolit?

Chestiunea aceasta nu-i o simplă afacere în țeara noastră.

O mulțime de interese sunt puse în joc cu acest privilegiu.

Abstrăgând dela cele personale ale candidaților ce potesc, meritându-o unui nemeritându-o alții, demnitățile de arhiepiscop și metropolit, ele sânt mari interese publice.

Acestora nu li-se poate contesta dreptul la o influență oarecare. Dar și între ele trebuie să se facă o alegere, unora dându-li-se o înfruntare mai mare, altora mai mică, altora refuzându-o total.

Cine are cunoștință despre felul cum lucrurile s'au petrecut dela o vreme în Bucovina, nu se poate îndoi că lipsă este de-o mână, care să fie tare și să refuze a ceda nepotismului, cu care reșosatul metropolit abia o mai putea scoate la cale. Pentru-că în consistorul nostru și în contra lui, se încheie o clică, care reușea des, prea des se aibă majoritate. Această clică a scufundat biserica în nemulțumiri și în toată țeara numai cu scârba se vorbește despre ea. Astfel de sub-curențe, care amenințau să compromită chiar și vaza arhiepiscopului, nu mai pot fi suferite. Pentru-că biserica nu-i tirg, biserica nu-i loc să fie murdărit de patime și interese private și tot ce-i nevrednic mai curând trebuie să fie stîrpit din ea, decât suferit. Pentru aceea din capul locului la aceasta trebuie să se gândească cei-ce vor propune spre denumire pe noul metropolit: la capabilitatea de a reînșănătoșa administrațiunea ținându-se în frâu cei-ce au făcut din biserică tirg de nepotism.

Cu o calitate ca aceasta multe lucruri bune se pot face, multe curesuri se pot stîrpi, mai ales dacă urmașul va avea și iubire de muncă, pentru-ca bine se chibzuească felurile reînșănătoșării și dragoste mare pentru turma ce o va conduce și pentru ajutoarele cu care o va conduce. Să vină între noi un spirit iubitor, care să răspândească iubire și încredere, să vină un om,

care să știe, prin propria pildă, să arete că s'a înălțat cel umilit, că rangurile clericale nu sînt motive de trufie și că tocmai în biserica disciplina nu are lipsă de aristocratism, care tocmai o face imposibilă, trezind duhul de nesupunere în bărbații, care se respectă.

Și, dacă trecem la alte interese, afară de cele pur bisericești, care pretind cu insistență un duh ca cel schițat de noi, găsim că mai importante sînt cele naționale, cele politice. Aici va fi situația grea, ne temem noi. În biserica noastră sînt două neamuri egal de mari, cel român și cel rutean. Cel rutean este în țeara noastră un oaspe, care s'a sporit din ce în ce tot mai mult și care a câștigat prin această sporire o greutate — până azi mai mult fizică, inertă, — de care trebuie și este drept să se țină seamă. Dar' dela o vreme Rutenii s'au cam obraznicit; ei au admis pe ici pe colo influențe catolice-galițiene și sub pavăza și cu ajutorul lor au atacat într-un chip nespus de violent biserica gr-or. Era un pretext, că atacă numai pe metropolitul reșosat, ei atacau în popor, ca pe acesta să-l întorcă dela biserica sa. Acest scandal nu poate să mai fie protegiat. Și sînt oameni, care susțin și nu fără temei, că el este tolerat chiar și de guvern, care mai bine decât ori-cine va fi știind adevăratele origini ale curentului anti-oriental. Bisericele au însă dreptul la cea mai mare pază a lor din partea guvernelor. Nu-i permis ca ele să iee măsuri, care ar avea de urmare nemulțumiri de o parte, ori nemulțumiri de altă parte. Dacă ele pot fi sigure de o bună și dreaptă administrație, restul nu mai poate hotărî ca motive principale. Pentru-că a duce în biserică, cum voese Rutenii, politica, înseamnă a duce vrajbă. Și e teamă. că actualul ministru la culte, care-i un Polon catolic, nu va ține seamă numai de ce trebuie să țină, ci, ca și pe terenul școlar, va încerca și aici să slăbească situația Românilor, și să le dea Rutenilor, nu o garanție că ei vor fi considerați după valoarea ce o au, ci o garanție că atacul lor asupra pozițiilor române poate să fie început, cu o tolerare guvernamentală de mai înainte calculată, și în biserică.

Atâta voiam să zicem și noi. Vor zice alții poate mai multe. Și, revenind la începutul contemplațiilor noastre, zicem: înainte de toate calitățile de prelat care privesc administrația dieceșii și spiritul bun

ce trebuie să-l radieze El între noi.

Cât pentru partea politică-națională, credem că la ea face aluzie și necrologul „Gazetei Bucovinei”, care zice: „Dar' golul ce l'a lăsat reșosatul în urma sa în biserica noastră, este o pierdere, a cărei greutate în momentul de față nu o putem cum-peni, ale cărei consecințe deocamdată nici nu le putem prevedea”.

Încordarea cu care cler și popor privesc la „consecințele, ce nu se pot prevedea” este mare. După ele vom vedea: cine sînt, ce pot „bărbații” noștri!

Bismark despre naționalități. „Allgemeine Zeitung” publică textul complet al cuvîntării pe care Bismark a ținut-o deputației Stîlenilor. Despre naționalități el a zis:

„În Austria anume, dacă socotim și Ungaria, nu te poți dedica exclusiv unei naționalități. Provedința trebuie să a voit lupta naționalităților pentru-că altfel, pentru primordială ei întocmire ar fi fost ușor să producă în toată lumea ori cel puțin în Europa, numai o naționalitate. Dacă ele locuiesc acum una lângă alta, combatându-se și certându-se și fără să se iubească: dacă iubirea și bunăvoința, ori mai bine toleranța trebuie să vină cu chibzuirea; dacă naționalitățile sînt atât de mestecate de cursul istoriei, ca în Austria-germană, în Ungaria și la noi în provinciile ostice, trebuie dacă în genere vom a medita asupra intențiilor provedinței divine, ca același principiu e de recunoscut aici, ca și în natura întreagă: Fără luptă nu este viață. Să luptăm unii cu alții, dar' când sîntem sub același monarch, să luptăm cu bunăvoință și obiectiv și să ne purtăm lupta în forme, care nu au alt scop decât să offenseze pe dușman, să-l supere, să-l irite. Nu totdeauna va fi posibil să-l împaci, dar' eu cred că și în Germania și în Austro-Ungaria am pute să purtăm luptele cu ceva mai multă bunăvoință personală, vreau să zic creștinească. Dar' afară de creștinism mai există și legătura comună cu același stat ce ne îndeamnă spre clementă în apreciațiuni chiar și în apărarea actelor dușmănoase ale concetățenilor străini de naționalitatea noastră.

Naționalitățile în Alsacia și Lorena.

Adeseori Ungurii ne obiectară că și Germania face politica lor. După un articol din „All-deutsche Blätter” se constată, că numai în comunele cu populațiune germană s'a introdus

limba germană în școale. Numărul comunei cu școale franceze este 435. Scăderea plîngerilor din partea populațiunii arată că guvernul este blînd.

Procesul studenților.

Blaj, 19 Aprilie n. 1895.

Onorată Redacție!

Înainte cu câteva zile vi-s'a raportat, că cinci studenți universitari, domnii: Nicolae Ionescu, Aurel Ciato, Alexandru Leményi, Valeriu Moldovan și Iosif Schiopul, vor fi trași la bara justiției pentru „agitare”. Se știe, că în anul trecut studenții absolvenți dela Brașov au luat inițiativă pentru ținerea unui congres al tuturor abiturienților români din patrie. Pentru convocarea și arangiarea acestui congres s'a ales comitetul de cinci numit mai sus. Comitetul a și lucrat cu zel aflînd cu cale între altele a expeda în toate părțile liste de colectare, însoțite de câteva șire, scrise cu foc tineresc. Pentru acest apel vor avea să dea față sus numiții domni cu forța de stat cu — procurorul.

Față de Aurel Ciato s'a și pornit cercetarea. S'a înfățișat ieri înaintea subjudelui de aci Fabrițius. I-s'a citit copia apelului subscris de dl Aurel Ciato și i-s'au pus câteva întrebări la cari a răspuns hotărît, că recunoaște că în sensul acesta au publicat un apel în luna lui Maiu 1894, că apelul a fost compus de toți abiturienții români din Brașov, care au hotărît arangiarea unui congres al tuturor abiturienților români din patrie; în comitetul ales pentru executarea hotărîrii a fost și dînsul; apelul s'a tipărit la hotărîrea comitetului, și a răspândit de membri din comitet, în toate părțile locuite de Români.

După acest interogator draconic, i-s'a dat cetire paragrafului 162 din procedura criminală, în urma căruia acusatul se face atent, că nu se poate depărta dintr'un loc în altul fără încunoștințarea judecătoriei. La cas contrar va fi pus în arest preventiv.

Rugat fiind în sfîrșit dl Ciato să sub-scrie protocolul, refușă a o face, nefiind luat în limba română. Se ia la protocol cererea acusatului de a se scrie protocolul în limba română și a se respecta legile țării, cererea însă nu i-se împlinește. Refușată fiind subscrierea protocolului de acusat, acela a fost subscris de doi martori.

Eată cele mai nouă și mai tinere jertfe ale șovinismului maghiar.

Ei pășesc însă pe urmele părinților noștri fără șovăire.

Nu încapă îndoeală, că-i așteaptă — pușcări!

Fie însă siguri guvernării unguri, că prin aruncarea în temniță a acestor cinci studenți, nu și-au ajuns scopul de a-i înfrîa nici pe ei nici pe colegii lor, ci mai vîrtos îi vor angagia!

Catulus.

Din Brașov primim în aceeași cauză o scrisoare de următorul cuprins:

Dle redactor!

Ținîrul August Leményi, stud. med. în Graz, aflîndu-se pe ferii acasă, a fost citat în 16 Aprilie la judele de instrucție Arzt, unde s'a luat cu dînsul protocol în cauza cu congresul abiturienților.

dl Leményi a răspuns că da au convocat cinci înși un congres căruia au voit să-i dea un caracter social spre care scop au răspândit niște apeluri tipărite.

După-ce a dat deslușiri despre ceilalți colegi, că unde se află și unde s'au născut, dl Leményi a fost provocat să sub-scrie protocolul luat în limba maghiară. A răspuns însă că va sub-scrie numai un protocol luat în limba română, și astfel s'a terminat interogatorul. Pertractarea încă nu se știe când va fi!

CORESPONDENȚA

„TRIBUNEI”

Valea-Hațegului, 20 Aprilie 1895.

Onorate Domnule Redactor!

Congregațiunea comitetului Hunedoarei, ținută în toamna anului trecut la Deva — eu cunoscuta sa marinositate — ne-a dat în cercul vacant al Hațegului de protopretor pe Pits Săndor din Brad, unde a învățat și românește, cu toate că aspirațiunile acestui cerc și dorințele erau contrare.

Om nou și tîner, îndată după luarea cîrmii, se puse pe lucru, cu capul ridicat, cu autoritatea de înșogăbire, se răstoarne și se pună întreg organismul după sistemul „telefonie”.

Din faptele sale sînt vrednice de amintire, că din propriul îndemn a suspendat mai mulți juzi comunali (români) fără leac de cercetare, ba pe unii mai în zilele trecute, care servise cu cinste și cu laudă peste 20 de ani, fiindcă n'a vrut să sub-scrie un protocol, ce era luat în defavorul poporului său, stante pede l-a suspendat.

Respectivul însă ti replică viteazului sol-găbireu:

„Eu nu aștept să mă tipi, pentru-că mă mulțumesc eu din slujba aceasta, pentru-că nu voesc a lucra contra poporului meu”.

„Atunci trebuie să plătești gloabă de 100 fl.”, zice protopretorul.

FOIȚA „TRIBUNEI”

Ciclamen

(în limba germană „Alpenveilchen”).

— Legendă. —

De

Paul Mantegazza.

Lida trăia într'un sat satas pe o vale din preajma lacului Como. Ea era o fetiță de țeran, abia în etate de patrușprezece ani. N'avea altă avere, decât o dantură albă ca mărgăritarele, și obraji rotunzi, trandafirii, ca două mere. Din ale muncii se pricepea doar' să împletească ciorapii și să ducă caprele și oile la pășune. Pe atunci oamenii încă nu aflaseră, că știința cetirii și a scrisului e singura cheie, care deschide omului porțile fericirii...

Lida trăia într'un sat mic de tot, alcătuit din câteva căcioare negre, ascunse într-o pădure imensă de castani. Un păreu despărția satul de alte case, care dincolo formau alt sat.

În una din aceste case trăia un băiat de țeran cu numele Ulrico, bun ca o castană coaptă, sprinten ca o căprioară. N'avea altă avere, decât pîrul lui buclat, care sub razele soarelui lucia ca aurul. Ținîrul băiat avea aproape aceeași ocupație ca fata: ducea oile și caprele la pășune, și în loc să împletească ciorapi, punea curse pentru prihori și șoareci.

Ulrico și Lida duceau în același timp caprele și oile la pășune, ea dincoace și el

dincolo de părui, care despărția satele. Apa îi atrase, căci în orele monotone petrecute pe livadă, găsiau în ea fel și fel de privilegii pentru jocuri și ocupațiuni serioase. Aci în adîncimea părului căutau raci, construiau roate de apă din trestie și le puneau în mișcare printr'un iaz condus prin măiestrie.

Apoi urmau băi de picioare, reogîndirea chipului în apa liniștită, și ridicarea zăgazului, prin care lăsuu apa să inunde șesuri mici, pe care le preschimbau apoi în grădini.

Ulrico și Lida conversau peste apă, dar' nici unul nu trecuse încă acest Rubicon, deși cu deosebire vara, nu era lucru greu să treacă prin vad.

Păreul forma hotarul între cele două sate, și locuitorii lor nu prea trăiau în prietenie; nici-odată, o singură oală din turma unora, n'a rătată pe locul de pășune al celorlalți, ceea-ce era un noroc, căci din asemenea întâmplare, locuitorii celor două sate ar fi făcut *casus belli*.

Deoarece însă Ulrico era de cincisprezece și Lida de patrușprezece ani, se pomenea că sînt împreună fără să știe, care a trecut mai înainte păreul, și ședeau pe aceeași colină. De aici își păziau turmele, ele împletind ciorapi și el făcînd laț pentru paseri.

Din această zi zăgazul, morile și toate lucrările hydraulice, pe cari până acum le înțemeia fiecare pentru sine în vadul părului, se făceau cu bucurie și măiestrie îndoită.

Într-o zi de Maiu, soarele ardea sus, și livele înflorau, dar' un război se făcuse între cele două sate, care se înfruntau cu furie și cu război.

Ulrico trecuse păreul des-de-dimineată și aștepta cu nerăbdare pe Lida la locul obișnuit. Cătreară tufișul și livada, nu numai să-și caute nulele de alun pentru cursă, ci mai mult ca să adune cele mai frumoase și mai rare flori pentru Lida.

În ziua aceasta Lida lăsa să fie mult așteptată, și șiroirea ei fu întîmpinată de micul prieten cu țipete de bucurie.

Ulrico fără să zică o vorbă, îi oferi florile, primele, ce i-le da; da primele pe care le-a cules el și le dău în semn de amintire unei fete. Ea le primî roșind și le puse la piept, în cutele batistei roșii ce o purta la gât, și care nu era mai roșie ca o raji ei.

În ziua aceasta nu merseră la păreu. Simțiau amîndoi dorul să fie unul lângă altul, să se atingă, chiar și numai cu hainele, să-și dea mîna, pentru a sări peste o groapă, sau peste un zid mic, și după-ce au trecut pedecă, mergeau mai departe, ținîndu-se de mîna, fără să aibă trebuință unul de ajutorul celuilalt.

După-ce simțiră așchia soarelui pe capetele lor descoperite în ori-ce vreme, căutară scut sub un brad bătrîn, care se înălța singur ca un sihastru în pădurea de castani.

Aici era umbră răcoasă parfumată, și între rădăcina mîndroasă a arborelui era o perină de mușchiu catifelat, care invita la odihnă. Bradul sta pe colină, și pe această canapea naturală ședeau excelent cu picioarele

Acolo ședeau amîndoi atât de aproape unul de altul, încît li-se atingeau hainele, și picioarele lor goale, trandafirii, d'asemenea se atingeau. Se priviau în tăcere și rideau ca nebunii, fără-ca să știe de ce.

De odată Ulrico privi așa de curios și ținînd în ochii Lidei, încît aceasta se spăria și i-și acoperi ochii cu mîna ei trandafirii, umede de roua de pe mușchiul cu care se jucase.

„Nu mă privi așa! Mi-e frică.”

Ulrico, fără să știe, ce pecat a făcut, își plecă ochii și își privi picioarele, cari i-le mișca nervos. Picioarele lui se jucau cu ale Lidei, și amîndoi copiii tăcuseră multă vreme. Nu știau ce să-și spună.

Ulrico se uită în sus printre ramurile bradului și zise către Lida:

— Privește în sus!

Și Lida se uită, oftă și înroși, fără să știe de ce, și zise mișcată:

— Ah, ce frumoși sînt!

Erau porumbei sălbatici, cari gurguran de dragoste și se sărutau pe o ramură de brad. Amîndoi copiii tăcuseră din nou, și picioarele lor erau liniștite, nu se mai juau.

Această tăcere fu deodată întreruptă, de câteva vorbe repezi, nervoase, cari păreau a-și face drum printre suspine și oftări.

„Lida, sărută-mă!”

Ulrico era palid ca moartea.

Lida răspunde:

„Mama nu-mi da voie”, mi-a spus, că a sărutat un bărbat și un pecat de moarte.

Ulrico, care își stîna mult mîna, nu

pe când mîna lor se împletiau cu gingăsie, înconștiu, rupînd un fir de iarbă sau netezînd o perină de mușchi.

După o tăcere lungă, Ulrico zise, de astă-dată cu o rugare sfioasă șoptind:

„Lida, sărută-mă!”

Lida însă nu răspunde nimic, ci în-gălbini la rîndul său; apoi după o altă pauză lungă:

„Ascultă-mă, Ulrico. Vezi această frunză frumoasă netedă, care crește din mușchi? O vreau sărută-o și dacă vei face și tu asemenea, vei găsi pe ea sărutarea mea. Așa mă poți săruta fără să pîcăiești.”

Ulrico rise la această propunere curioasă a Lidei, dar' îi înapoia sărutarea frunzei fericite, cu atîta vehemență, încît se rupse; o lua și o ascunse în sin.

După această frunză Lida sărută flori, mușchi, frunzele iederei, cari se țărca pe arbore, și Ulrico sărută din nou florile, mușchiul, iedera, cari erau mai fericite decât în-suși ei.

Așa trecu vara și nu rămase nici o frunză, nici o floare nebinecuvîntată de sărutarea îndoită a celor două suflete nevinovate, cari se iubiău.

Colina bradului rămase însă, întotdeauna, grădina de predilecție a sărutărilor lor, și pe fiecare perină de mușchi au depus așa de multe, încît dacă ar fi avut numai grosimea unei frunze, ar fi trebuit să formeze o colină înaltă, ca bradul secular.

Între altele creștea aproape de rădăcina ei și o frunză de iedera în formă de cui care primise atâtea sărutări, încît de

Românul răspunde:

„Mai bucuroși plătesc gloabă, decât să fiu în slujbă sub d-ta“.

Mai avem dle redactor, și vre-o 3 notari de român în acest cerc, cari puși de alți pretori au fost lăudați în totdeauna de toți solgăbirii de până aci. Protoretului de azi nu-i place de ei, îi sunt spre greutate, pentru-că mai are neamuri, prieteni, cunoscuți, favoriți fără pită, trași-împinși și ar voi să le dea și aceloră câte un os de ros, dintre care unii au și sosit, cărora pânea vrea să le-o dea de pe ruinele bieților notari români.

În Joia viitoare va fi alegere de notar în cercul Rechitovei, care a fost ocupat de un Român, dar a devenit vacant prin moarte, al cărui loc o să-l ocupe un „favorit“. Peste o săptămână va fi alegere în cercul notarial al Silvașului, aci este deja un „favorit“ substituit în locul altui substituit pe la începutul anului curent.

Ear' tinerii Români cu pregătire superioară, nici scriitorii nu pot ajunge!

Așa se trăște pe la noi sub binecuvântata oblăduire a celor cu pinteni.

Despre alegerile ce se vor efectua în cercul Rechitovei și al Silvașului, vă vom raporta.

Poporul nostru bine ar face când ar cere solgăbirului să le dea de notar un om plăcut lui, poate va afla între candidați vre-un Român. Să-și facă măcar datoria de a-și exprima dorința să-l aibă. Că nu l'-s'ar împlini, e altă vorbă. Să arătăm cel puțin că ținem la ce e al nostru și nu ne temem a ne și mărturisii dorințele și credințele noastre.

Scaevola.

Hațeg, 18 Aprilie 1895.

Onorată redacțiune!

Ieri, în 17 Aprilie st. n. s'a ținut sinod protopopesc gr.-ort. la noi în Hațeg, la care au luat parte pe lângă ceilalți 17 membri și deputații sinodului arhiepiscopesc, domnii: Ambrosiu Bersan din Hațeg și Teofil Tulea din V. Hunedoara, — și îi crește inima fiecărui creștin adevărat (sic) când ținând cont de hotărârile aduse de acest cinstit corp al tracului Hațeg și de împieguriile grele în care ne este dat nouă Românilor a trăi în această patrie nefericită, vede că ce hotărâri sunt capabile a aduce până chiar și deputați ai sinodului arhiepiscopesc.

Să vorbească faptele:

1. Raportul general a protopresbiterului se ia spre știință.

2. Sinodul protopopesc roagă pe maritul consistor a permite adm. protopresbiterului a întregi toate parochiile și prin preoți cu mai puțină calificățiune.

3. Sinodul protopresbiterial urgează întregirea definitivă a postului de protopresbiter și paroch la Hațegului.

4. Sinodul protopresb. roagă pe maritul sinod arhiepiscopesc a admite pe actualul adm. protopresbiterial Avram Stanca la candidatura de protopresb. ter.

5. La întrebarea că ce măsuri s'au luat pentru întregirea postului de protopresbiter, dl adm. Stanca a răspuns că cât mai curând va fi întregit concursul și astfel se va întregi și postul de protopresbiter.

Acestea nu mai au trebuință de comentariu, de deosebire p. 2 și 4 se vede și deosebește lămurit atât zelul cât și puterea de curaj a gurei ei.

multa dragoste a copiilor, deveni palidă și ca arsă. Pentru a rămâne credincios adevărului trebuie să vă spun, că Ulrico era așa de dornic să surprindă sărutările Lidei pe această foaie, încât uneori buzele aproape li se întâlneau și pe foaia de ederă el simțea răsuflarea caldă a gurei ei.

Într-o zi de toamnă, frumoasă ca o zi de primăvară în amurgul serii, porumbii își făceau cuiburile pe brad pentru ultima oară în acest an, gurgurau și se sărutau.

Ulrico și Lida ședea aproape de tot unul de altul și voiau să înceapă jocul sărutărilor, când observară surprinși, că acolo unde buzele lor se întâlneau, despărțite de vâlmășul al frunzelor și al mușchiului, răsuflă o mulțime de Cyclamen cari acum înflorau.

„Uite, uite!“ strigă băiatul, „au căzut din cer sărutări înaripate, trimise de D-zeu să ne salute și să sărbătorească dragostea noastră. Nu vezi, cum buzele coroanei florilor înfășură sărutarea, și petalele ca aripi formează o ghirlandă în giurul ei? Dumnezeu vrea să ne sărutăm pe buze, ear' nu prin florile și frunzele reci.“

Și amândoi fericiții nevinovați se sărutară pe gură, pe când sus în arbore porumbii gurgurau și se sărutau asemenea.

Ear' la sărutările oamenilor de pe pământ și ale porumbilor ce stau pe ramuri, răspund de sus sărutările îngerilor, cari asemenea se bucură de iubirea ființelor pămîntene.

Trad. de Lucreția Popescu.

prindere nu atât a membrilor sinodului protopopesc, cât mai virtos a celor doi deputați la sinodul arhiepiscopesc, care se vede că dacă aici știu produce astfel de hotărâri — cât ajutor nu va avea de dinșuri maritul sinod arhiepiscopesc, și noi credincioșii cărora nu ne este dat a face parte nici din una, nici din cealaltă corporațiune, ce putem aștepta dela lucrarea acestora cari sunt capabili a aduce astfel de roade!

Ținem foarte de lipsă să se știe aceștea de marele public interesat și mai virtos de ceilalți membri ai maritului sinod arhiepiscopesc, cari cred că vor avea considerațiuni mai largi și înțelepciune mai aproape de desăvârșire, spre a nu se învol și să contribuie prin aprobarea aceloră, la dejosirea clerului, a bisericii noastre naționale, și prin aceasta la schingiuirea de nou pentru veacuri a neamului românesc din această patrie.

Atâta deocamdată.

Românul greco-oriental.

Feldioara, Aprilie 1895.

Domnule Redactor!

Întemplantă-mă făcând să iau și eu parte la petrecerea din Feldioara, dată de tinerimea română în 15 Aprilie n. și, drept să spun, am rămas pătruns de inteligența țăranilor de aici, de simțimintele lor adevărate naționale și de însușirile de care erau pătrunși ca adevărați Români! Era plăcut de tot să vezi frumosul nostru costum național strălucind prin sala înfășurată de lume. Vrednicia d-șoarelor este cu atât mai mare, cu cât aproape toate au venit în costume naționale.

Dintre multele ce au fost de față am putut însemna prin mulțime pe d-șoarele: Olimpia Crețar, Virginia Creangă, Vlădărean, Elena Creangă și altele.

Nu mai puțin plăcut era apoi să privești costumul național al celor 12 tineri Români, care au jucat „Călușul“ și „Bătuta“ atât de bine și care au însușit publicul român atât de mult, încât aplauzele nu mai încetau.

Însușirea ajunse la culme, când cu toții începură să cânte „Doina lui Lucaci“, care acum nu mai lipsește dela nici o petrecere românească, apoi „Deșteaptă-te Române“, „Până când mîi frate Ardelene“ și altele. În ceea ce privește producțiunea, punctele din program au fost îndeplinite cu multă vervă și iscusință, cu deosebire corul vocal înfinit de dl Micu prin cântările sale a arătat un spor foarte frumos!

Domnul paroch Micu are toată vrednicia, și nu-i poate aduce decât laudă, cu atât mai virtos, că d-sa înfășurând acest cor pe lângă cultivarea tinerilor feldioareni în ale muzicii a desvolat simțul de însoțire, întovărire și simțul de naționalitate.

Mi-a părut bine că am putut lua parte la o petrecere, unde Români s'au îmbrăcat românește, au vorbit românește, au cântat românește, au jucat românește și au simțit românește!

Un căldător.

Atentatul dela Bocsig.

În vara anului 1893, îndată după vandalismul turbaților dela Oradea-mare a venit Maiestatea Sa Monarchul la manevrele dela Borș-Sebeș. S'a întemplantat că la stațiunea dela Bocsig au lipsit din șinele trenului 3 cuie de fer. Creerii exaltați ai „patrioților“ au născocit imediat un atentat în contra trenului, pe care avea să sosească Maiestatea Sa Monarchul. Atentatorii naturali nu puteau să fie alții decât Românii, care aveau să-și răbune episcopul insultat de canală dela Oradea-mare. Vestea pretinsului atentat s'a lăsat și un zeles colaborator al ziarului „Magyar Hirlap“ a relatat știrile imediat ziarului său, care în urma știrilor și-a trimis un membru al redacției la fața locului și pe baza raporturilor trimise de acest redactor a publicat 4 articoli, în care cu punerea la cale a pretinsului atentat l-au bănuț pe preotul gr.-cat. din Bocsig, dl Ioan Pop. În contra acestor articoli preotul Ioan Pop a intentat proces pentru calumnie și vătămare de onoare. Procesul s'a pertractat înaintea tribunalului dela Budapesta, Joi, în 18 Aprilie.

Tribunalul s'a compus astfel:

Zsitvay Leo president; Lenk Gyula și Czékely Marcell juri votanți; Bánhegyi Árpád, Dr. Nagy Dezső, Csepregy János, Dr. Dobay József, Banhofer Lajos, Mogor, Béla Fábán János, Fáy Dezső, Stern Miksa, Janits Géza, Hubala György, Benczur Béla, membri ordinari; Hecht Adolf, Schön Rezső, membri suplenți ai curții cu jurați.

Acusatorul privat, dl Ioan Pop s'a prezentat cu avocatul său dl Dr. Stefan Pop din Arad. Acușății sunt reprezentați prin Dr. Robitsek József, avocat în Budapesta.

Pe banca acușăților stau Horváth Gyula, deputat deș și redactor-șef al ziarului

„Magyar Hirlap“; Fenyő Sándor redactor responsabil; Márkus Miksa și Dr. Kohn Dávid colaboratori interni ai lui „Magyar Hirlap“.

Ca martori sunt citați mai mulți țărani români, apoi contele Wolkenstein; Pápai István, șeful cabinetului alic; fostul ministru de interne Hieronymi Károly; canonicul Lauran; consilierul ministerial Jekelfalusi; Szathmári Gyula, vice-comitele comitatului Arad; Monti Lajos, protopretore Boros-Ineului; Hegedűs László, inginer de trenuri; Várady Ede, locotenent și Nagy Lajos, sergent-major la gendarmi; Molnár László și Bánfi Miklós, oficiani de gară. Mai sunt citați încă 7 Jidani, martorii dlui Horváth: Borbély Ferencz, Spitz Ignátz, Szegsütz Sándor, Mandelbaum Lipót, Káron Aladár și Schreier Zsigmond.

Pertractarea s'a început cu întrebările generale și luarea naționalului. Au urmat apoi cetirea actului de acușă, în care erau înșirate pasagele incriminate. Articoliul incriminați sunt următorii: „Nem történt semmi“. („Nu s'a întemplantat nimic!“) scris de deputatul Horváth, în care spune că nu s'a întemplantat nimic decât aceea, că preotul din Bocsig a meditat în biserică despre modul cum ar trebui împedecată sosirea trenului regal. Al doilea articol poartă titlu de: „Az első hír.“ („Vestea primă“) în care se scrie că preotul Bocsigului a predicat despre visita împăratului și a zis, că împăratul este acela care stă în calea aspirațiilor valahe și împedecă formarea imperiului român dela Nistru până la Tisa. Ear' sub titlu „A császár vonata“ („Trenul Imperatului“) se spune că preotul a zis: „Dacă s'ar întemplantă ceva, cu trenul împăratului, ce ușor ar fi răsunat Michail Pavelu spune mai departe că preotul ar fi zis oamenilor să oprească trenul, pre care vin Ungurii cei mari și împăratul. Toți acești articoli au fost scriși de Jidanul Dr. Kohn Dávid. Un alt articol a scris Márkus Miksa sub titlu „A bokszeget merénylet“ („Atentatul dela Bocsig“) precum și articolul: „A meghiusult merénylet“ („Atentatul nesucces“).

După cetirea actului de acușă și al articolilor incriminați a urmat procedura de dovedire.

Deputatul Horváth spune, că articolul s'a fost scris pe baza unei scrisori, pe care a primit-o dela un bărbat cu poziție din părțile Bocsigului. Epistola a arătat-o secretarului de stat și actualului ministru a leatre Br. Josika precum și ministrului de atunci Bethlen András. Aceștia nu i-au atribuit nici o importanță. A arătat-o atunci deputaților Horváth și Széll, care, s'au convins că scrisoarea nu poate fi fără nici un temei. Și astfel s'a scris articolul.

A urmat apoi ascultarea martorilor: Canonicul Lauran, spune că pe dl Ioan Pop îl cunoaște de catolic bun prin urmare și de bun patriot! Recomandă acușatorului, că după ce pe cale judecătorească este reabilitat, să-și ierte pe adversari, căci doar zilnic se roagă ca preot... „și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșelile noastre“...

Szatmári Gyula, spune deasemeni că acușatorul este un om cinstit și preot bun. Monti Lajos spune, că ce e drept, a auzit mai multe povești de natura celor scriși în „Magyar Hirlap“, dar n'a putut afla izvorul.

Hieronymi la întrebarea, când a făcut și pe ce basă cercetare în chestia atentatului dela Bocsig răspunde, că cercetarea a făcut-o respective a ordinat introducerea ei pe baza scrisorii acușatorului privat, care i-s'a plăns de nedreapta învinuire a lui „Magyar Hirlap“.

Președintele îl întreabă din nou pe Hieronymi, ce ținută a manifestat poporul român la sosirea Maiestății Sale.

Hieronymi răspunde că ținuta Românilor a fost corectă și solemnă. Erau în haine sărbătorești și veseli.

Hegedűs László, inginer suprem de trenuri, declară că cele trei cuie eșite din șinuri n'ar fi putut cauza nici cea mai mică pedecă în sosirea trenului. Și dacă cineva le-ar fi scos cu intențiune, atunci de sigur ar fi scos niște șuruburi, care împreună șinele și nu trei cuie mici, cu care n'a făcut nici o stricăciune.

Martorii țărani, (îmbrăcați sărbătorește) spun cu toții, că preotul lor ce drept le-a vorbit despre vandalismul dela Oradea-mare, dar n'a agitat cu nimic în contra Maghiarilor.

Locotenentul și sergentul-major dela gendarmi spun, că ei au auzit pe mai mulți inși vorbind despre predica agitată dela preotului. De un izvor sigur și demn de crezământ însă n'au putut da.

Molnár László și Bánfi Miklós, șefi de gară, spun că ei numai atâtă știu despre întreaga afacere cât s'a povestit prin — ziare.

Constantin Lase, un ficior de țeran idiot spune, că a auzit dela muma-sa despre cuvântarea agitată dela preotului.

Blasko Lajos spune, că el a auzit despre agitarea preotului și el a dat și de cuiele scoase din șini, pe care le-a aflat într-un șanț.

(Acest martor în decursul investigațiunii făcute de pretorul Monti a declarat că el de aceea a răspândit știrea despre agitarea preotului, pentru că spera că va fi remunerat. Acum însă a negat aceasta și chiar și după ce a fost confrontat cu pretorul Monti Lajos.)

Ceilalți martori prezenți și anume Borbély Ferencz, Spitz Ignátz, Szigshy Sándor, Káron Aladár, Schreier Zsigm. și Mandelbaum Lipót fasonază, că vestea despre agitarea preotului și despre atentatul pănuit a fost lăsată peste întreg ținutul. Ei au auzit despre aceasta în cărmăma.

Terminându-se investigațiunea noaptea la orele 2, dl Stefan Pop își începe rechisitorul său susținând acușă pentru calumnie și vătămare de onoare. Discursul dlui Dr. Pop a fost foarte calm și obiectiv. D-sa dovedește delictul calumniei cuprins în pasagele incriminate, dela care cu o rară obiectivitate nu s'a abătut de loc, abținându-se de orice alușuni politice, ceea ce apărătorul acușărilor n'a făcut-o.

Pledoarul avocatului, Dr. Rubitsek, era mai mult o declarațiune politică decât apărare juridică a clienților sei. Tot asemenea și deputatul Horváth credea că-i va fi mai comod să facă politică și să poseze patriotismul decât să-și încerce apărarea.

Dl Dr. Stefan Pop și-a rostit replica cu același succes cu care și-a ținut rechisitorul. Replica sa dl Dr. Stefan Pop și-o termină cerând satisfacție meritată și demnă pentru onoarea insultată a unui om cinstit.

Apărătorul Rubitsek și prim-acușatul Horváth își rostesc replica lor. Acest din urmă a fost aplaudat de publicul maghiar, pe care președintele îl îndrumă la ordine amenințând cu golirea salei.

După acestea președintele tribunalului reasumează întreaga pertractare și pune juraților întrebările obișnuite.

Juriul se retrage și la orele 6 dimineața aduce următorul verdict:

La întrebarea dacă acușății sunt ori nu vinovați în delictul calumniării, jurații răspund cu 10 nu, 2 da.

La întrebarea dacă acușății sunt ori nu vinovați în delictul vătămării de onoare, jurații răspund cu 12 da.

Înainte de a se retrage tribunalul, dl Dr. Stefan Pop, cere pentru acușății: Horváth și Kohn considerarea împiegurărilor atenuante.

Retrăgându-se tribunalul aduce pe baza verdictului juraților următoarea sentență:

Sunt condamnați: Horváth la șapte zile temniță ordinărie și 50 florini amendă; Fenyő la 20 zile temniță și 60 fl amendă; Márkus la 14 zile temniță și 40 fl. amendă; Kohn la 3 zile temniță și 20 fl. amendă; afară de aceste toți împreună la suportarea speșelor de proces în sumă de 884 fl.

Afară de aceea sentența este de a se publica în „Magyar Hirlap“.

Osandiți au recurs.

Chestii școlare.

Învățământul român în Bihor.

(Urmare și fine.)

(Lipsă de învățători). Aici am avut multe de zis. Dacă am lua ca punct de mănecare raporturile dlor protopopi, adresate cu finea anului școlar, oficiului învățământului român, atunci ar trebui să zicem că rezultatul învățământului român din acest comitat, e mulțumitor. Numai foarte rar se raportează, că rezultatul a fost cam slab.

Decât că pe cală aceasta a nesincerilor raportări, nu o să se ajungă în curând la îndreptarea răului în ale învățământului nici aiurea, cu atât mai ales nu în cercul Orăzii-mari!

Astăzi, când învățământul a trecut din starea sa nebuloasă a miilor de reforme la un metod hotărât am avut dreptul să pretindem dela învățătorii români de pretinderea, și și dela cei din Bihor mai mult, dar cum se o pretinzi, când tu însuși cel de sus, nu știi ori nu voești să faci nimic.

Cel-ce pretinde dela alții zice un pedagog român, el e mai întâiu dator să știe ce voește? și cum voește? Și lumina voinței în Bihor nu există astăzi!

Bieții dascăli, nu chiar din vina lor, umblă pe dibuite în ale învățământului și puținii sunt cari se-și priceapă sublima lor chemare!

Pedagogia pretinde cu drept cuvânt că școala să nu fie o fabrică de automați recitativi și calculatori de ființe instrumentale, ci oameni cu jocul liber și sprinten al spiritului, cu spontaneitatea și personalitatea lor de cugetare.

Dar' pentru-ca să ajungi a da lumii oameni cu spirit sprinten și deștept, trebuie să te pricepi bine cum sunt a se crește deja din anii școlari.

Aci este secretul prin care școala lucrează la ridicarea intelectuală a unei națiuni. Și școala română din Bihor numai în această direcțiune nu lucrează. Cauza? Dascălii români din Bihor sânt în general oameni ei înșiși foarte simpli și aproape toți fără focul sacru al misiunii!

Generalul Motke a zis într-o cuvântare a sa că „învățătorii sânt generalii poporului“ dar dascălii români din Bihor numai generali nu pot fi numiți!...

Ear' pentru acest rău, nu cred că greșesc, când afirm că mare parte de vină cade înșuși asupra școlii preparandiale a Orăzii!

Sânt absolvent al acestei școli și pot să zic că nu e tocmai-tocmai la culmea misiunii și a așteptărilor ce le putem avea dela o școală preparandială modernă!

Prea es de aici elevii fără însușire, cătră camera lor, de vreme-ce mai ales studiul pedagogic lasă mult de dorit.

Manualul de pedagogie de Dr. A. Lauran lasă și e tradus după Ungurul Bárány într-o limbă pocită, dar' peste tot nu e decât o grămădire de reguli pedagogice pe cari elevii să le memorizeze ca niște papagali, de practică nici poveste! Abia ce se face ceva formalitate în zilele înainte de examen ear' această formalitate, zeu că numai învățare nu este!

Aceșta e păcatul că dascălii cari absolovează această școală fiind aplicați ca învățători pe la sate umblă pe dibuite în toată viața lor, nu știu unde să înceapă și cum să înceapă și în fine ajung să-și blasteme soartea.

E datorința cea mai stăntă a bărbatilor de școală din Bihor, de a porni o lucrare serioasă pentru înlăturarea acelor neajunsuri și miserii ce domnesc la școala preparandială dela Oradea-mare, pentru a putea da poporului învățătorii buni și conștii de chemarea lor, dar' nu de aceia cari vorbesc limba românească atât de stricată, pentru-că la institutul preparandial e mai dulce limba maghiară, decât cea românească!

Mai multe conferențe pedagogice! Căci acestea ar avea puternic efect asupra corpului didactic din Bihor. Dascălimea să vină în continuu în contact unii cu alții. Aceste olimpiade ale învățământului ar deveni o adevărată școală în care s'ar desfășura multe și varii cunoștințe, în care ar fi pus în curgere un schimb viu de idei, unde învățătorii ar învăța a-și îndrepta multe din defectele sale didactice. Aceste conferențe ar fi adevărate fericiere pentru învățătorimea din Bihor.

Dar', durere, conferențele pedagogice în acest comitat numai după nume le cunosc învățătorii, dar' mai ales cei gr.-cat. cei gr.-ort. au constituit o conferență care numai spre onoare le poate fi.

Multe aș avea încă de zis, mă opresc deocamdată aci, în nădejdea unei îndreptări spre mai bine.

Și dacă preste tot am luat cuvântul în această gingașă chestie, a fost ca să arăt suferințele învățământului român din acest comitat, în coloarea lor adevărată, fără lustru amăgitor, ca să știm ce ne doare și ce ne lipsește și cum ar fi de purces la vindecare.

Un absolvent al școlii preparandiale din Oradea-mare.

Literatura istorică la Români

pe anii 1892—3.

De

Nic. Densușianu.

(Publicațiuni de izvoare). Publicațiunea

de izvoare istorice a făcut în acești doi din urmă ani progrese mulțumitoare. Birbatul de stat și investigatorul istoriei D. A. Sturdza a publicat al șaptelea volum de corespondențe diplomatice și alte acte relative la unirea Principatelor-Române (1856—8). Această mare publicațiune de izvoare are o înaltă valoare nu numai pentru istoria specială a României, ci în general și pentru politica orientală a puterilor europene. La documentele românești din această colecțiune s'a adaus și o traducere franceză. Academia-Română a continuat deasemenea cu insistență publicarea de izvoare istorice. Din marea publicațiune a lui Hurmuzachi au apărut două volume. Un volum conține documente și acte din colecțiunea raportului. Celălalt conține materii din arhivele polone și suedeze.

Documentelor polone publicate în acest volum li-s'au adaus de asemenea o traducere franceză. Din colecțiunea lui Codrescu au apărut în cursul acestor doi din urmă ani, trei volume nouă. Bibescu a publicat în limba franceză și română primul volum de materiale (Correspondență și documente relative la domnia principelui Bibescu). De foarte mare importanță pentru istoria României în anii 1877 este și corespondența diplomatică a răposatului ministru de externe, M. Cogălniceanu,

Pentru redacție și editura responsabil: **Ioan Clontea.**

Inelele mele de goldin

au dobândit un renume în toată lumea.
Bucata costă fl. 1.50.

Aceste inele nu se pot deosebi de adevăratele inele de aur nici de către oameni cunoscători; ele sunt executate în fașonanele cele mai moderne, foarte fine. Inelele mele adevărate de goldin posedă o astfel de trănicio, încât ofer o garanție în scris pe cinci ani că-și vor păstra în totdeauna strălucirea lor de aur.

Nr. 142.

Inel de goldin cum poartă cavalerii cu brillant imitat fl. 1.50.

Nr. 112.

Inel de goldin cum poartă marchisi, cu imitație de topas de aur fl. 1.50.

Nr. 67.

Inel de goldin pentru petliut, cu imitație de ametist fl. 1.50.

Nr. 117.

Inel de goldin cum poartă lorzi, cu imitație de turkis fl. 1.50.

Inele de goldin pentru logodiți, bucata fl. 1.20.
Ca măsură ajunge o fășioară de hârtie.
Cataloge ilustrate se trimit fără plată franco.
Expeditia se face prin ramburs (Nachnahme) de către singurul depozit.

Alfred Fischer, Wien,
I., Adlergasse 12.

Tinerilor și bătrânilor

li-se recomandă spre studiere scrierea consilierului în medicină apărută în ediție nouă și augmentată

Sistemul nervos

și
sexual turburat

precum și vindecarea radicală a acestuia.
Se trimite sub plic pentru 60 cruceri în marce postale. [416] 14-50

Eduard Bendt, Braunschweig.

Spre plăcută luare la cunoștință

servească P. T. interesaților, că vânzarea de bere scutită de dare pentru export, dela 25 litri în jos s'a permis și berea noastră așa numită „Lager“ și „Bock“ se poate căpeta de acum încolo, afară de butoaie de 25 litri, și în sticle întocmai de 1/1 și 1/2 litru.

Bereria dela „Trei stejari“
SIBIIU.

[298] 25-3

KATHREINER

CAFE DE ORZ KNEIPP.

Cel mai gustos, unicul sănătos și totodată
cel mai ieftin adăos la boabe de cafe este: Unicul sănătos surrogat pentru boabe de cafe, recomandat de medici pentru femei, copii și bolnavi astăzi.

Cel mai curat produs natural în grădini întregi.
Falsificarea prin amestecături de cafe este imposibilă.

In fiecare loc de căpătat: 1/2 Kilo cu 25 cr.

[1] 3-12

Prima bererie magh. pe acții în Steinbruch.

Spre binevoitoare atențiune!

Stimabilii noștri mușterii, cât și p. t. consumenții sunt cu tot respectul rugați a fi cu atențiune și a nu schimba marca noastră cu marca celeialalte bererii din Steinbruch.

Atât butoaiele, cât și sticlele noastre sunt provăzute cu întreaga adresă: prima bererie magh. pe acții în Steinbruch, fiind și dopurile sticlelor astfel înfierate.

Cu distins respect

[866] 8-12

Depozitul principal

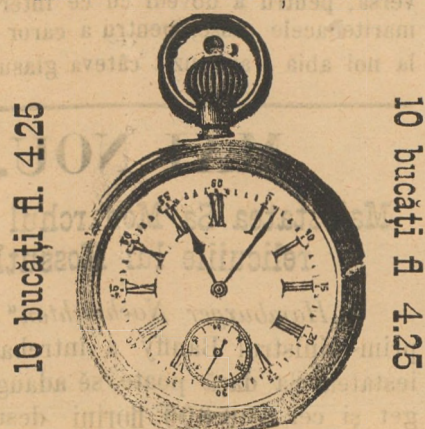
al primei bererii magh. pe acții în Steinbruch.

Sibiia, strada Schewis nr. 3.

Prima bererie magh. pe acții în Steinbruch.

Nici când în viață
NU SE MAI DĂ
rara ocazie a pute cumpăra
numai pentru fl. 4.25

următoarea admirabilă colecție de mărfuri:

10 bucați fl. 4.25

10 bucați fl. 4.25

1 ciatornic prima „anker-remontoir“, punctual cu garanție pe 3 ani;
1 lanț fin, imitație de aur, cu verigă de siguranță și carabin;
2 inele, imitație de aur, de cel mai nou fason cu brillante, peruzea și rubine imitate;
2 butoni pentru mangete, aur dublă mecanism prevetat;
1 frumoasă broșă pentru dame, fason de Paris;
2 butoni pentru cămașă (chemisett) aur imitat.

Toate aceste 10 bucați practice costă laolaltă numai fl. 4.25.

Pe lângă aceste se mai dă gratis o surprindere deosebită, pentru-ca firma mea să fie pururea ținută în memorie.
Comandați repede, până când depozitul mai e provăzut, căci o asemenea ocazie nici-când nu se mai întoarce.
Expeditia se face la adresa ori-și-cui pe lângă rambursă.
Neconvenind, banii se restituie cu pre-venire, încât ori-ce risc este exclus pentru cumpărător.
[1314] 2-6
Se procură singur și numai prin firma

Alfred Fischer,
Viena, I., Adlergasse 12.

Recunoscută de cea mai bună hârtie de țigări franțuzească

„LE GLORIA“

de
Iosif Bardou & Fils,

Perpignan-Paris.

60 medaile de aur, 16 diplome de onoare,
20 diplome „Hors Concours“.

„LE GLORIA“ hârtie de țigări întrece necondiționat pe toate celelalte hârtii de țigări existente în bunătațe și finețe.
„LE GLORIA“ este numai atunci când pe fiecare cartică se pre-vede firma „Joseph Bardou & Fils“ ca inscripțiune.
„LE GLORIA“ hârtie de țigări se capătă cu marginile atât lustruase cât și dințate (perforate).
„LE GLORIA“ se vinde și în tuburi de o analtate ne mai pomenită până acuma de excelentă.
„LE GLORIA“ hârtie de țigări și tuburi se capătă în toate prăvăliile „Nürnberg“ și hârtie en gros“ precum și la trafici.

W. Libkowitz & Comp., Viena, I., Seilerstätte 17,
Agram, Ilica 30.

Bicicle Libkowitz, Brennabor și de ale fabricii de arme

[1270] 4-30

En gros. — En détail.

Pe bicicletele cumpărate dela noi se pot câștiga la noi

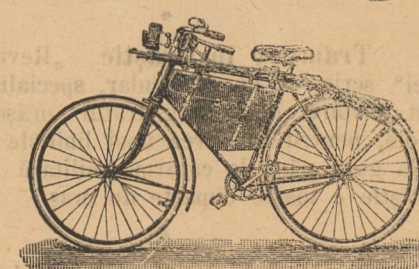
206 premii

în valoare de

21.155 coroane

Roate pneumatice à fl. 1.20. — Instrucțiune gratis.

Venzători și reprezentanți se caută pretutindeni.
Prefuri curente gratis și franco.

Marca de fabrică.
SPIRT GALLIC
(Franzbranntwein)

al
apotecarului VERTES,
este la întrebuințare cel mai
cu efect,

și în urmarea absolutei sale cură-
țenii cel mai apt precum din afară
așa și din lăuntru spre întrebuințare.
Este întrebuințat cu mare succes la
podagră, reumatism, rețeli, dureri
în toate membrele, dureri de cap,
dintși și nervi, la paralisări, scri-
teli, plăcut mijloc recortor pe drum și a Veritabil numai
cu marca de fabrică alăturată. 1 sticlă 50 cr. și 1 fl. 5 sticle
mari franco. [2392] 20-0

Se capătă direct dela L. VERTES, apoteca „La Vultur“
în Lugos (Bănat), nr. 310, precum și din depozitul farmacist,
drogerie și dela comercianți de specerie.
Depozit capital în Viena: Alte k. k. Feldapotheke,
Stefansplatz; Budapesta la dl J. de Török, farmacist,
Király-utca nr. 8. În provincie la farmaciștii următori:

Arad: Ring Lajos, Rozsnyai
M., Földes Kelemen, Vojtek és
Weisz, drog., Becicherecul-
mare: Kovács S., Brașov:
Roth Viktor, Jikelius F., Kug-
ler Ed., Klein V., Cluj: Palóczy
Lajos, Csaba: Réthy Béla,
Czegled: Zalai Ede, Debre-
ezen: D. Rothschoeck V. E.,
Tóth Béla, Mihalovits István,
Marosvásárhely: Dr. Bernády
G., Benő B., Parf., Mediaș:
Buresc J., Noerichiu: Binder
A., Oradea-mare: Wachsmann
A., droguist, Râșinari: Sigerus,
Sibiia: Molnár; Fuchs L., Mis-
selbacher J. B., comere., Sighi-
șoara: Lingner A. W., Szat-
már: Literaty Elek, Szeged:
Vajda Imre & comp. droguist,
Tisza-Ujlak: Royko Viktor,
Timișoara: Krayer József, dro-
guist, C. Jahner, apoth., Ver-
sees: Müller Oszkár, etc.

Banca generală de asigurare „TRANSILVANIA“ ÎN SIBIIU.

fundată în anul 1868

[963] 10

asigurează prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobilii etc.
- pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe cazul morții și pentru ter-minuri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1891 fl. 905,194.22	în a. 1870—1891 fl. 697,207.44
în a. 1892 „ 48,911.78	în a. 1892 „ 57,791.88
în a. 1893 „ 34,925.85	în a. 1893 „ 53,119.28
în a. 1894 „ 56,333.20	în a. 1894 „ 59,659.—
Suma fl. 1,045,365.05	Suma fl. 867,777.60

1,913.142 fl. 62 cr.

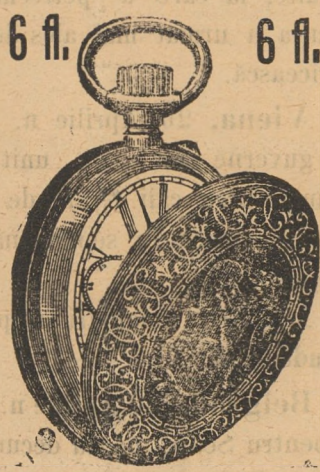
Conform bilanțului pentru 1894 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
920.257 fl. 36 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslășiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiia,
(Strada Cismădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov
(H. Hermann), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

Institut Tipografic T. Liviu Albini.

6 fl. 6 fl.

SENSATIE

produe acum inventatele

Ciasornice de buzunar remontoar goldin, originale din Genf.

(Savonnette) cu mașinărie de nikel cu presiune cele mai fine, antimagnetice.

Mulțumită executării lor de toată frumșeta și eleganța, aceste ciasornice nu pot fi deosebite de ciasornicele adevărate de aur nici de către oamenii cunoscători. Capacele zugrăvite cu minunație rămân întotdeauna absolut neschimbate și putem oferi garanția pentru mersul regulat al lor timp de 3 ani.

Prețul unui ciasornic e de 6 florini.

Adevărate lanțuri de aur cu carabiner de siguranță, fasonul de sport, marchis și panțer fl. 1.50.

La fiecare cias se dă un secul de curea.

[271] 5-6

Ciasornicele de goldin sunt răspândite în urma precisiității lor excelente printre cea mai mare parte a drumurilor de fer ale statului și se pot procura numai dela

Alfred Fischer, Wien I., Adlergasse 12.

Se trimite cu rambursă (per Nachnahme).

Pentru tipar responsabil Iosif Marschall.